

2. søndag efter trinitatis II

Sikke en omgang! Og med sådan nogle hårde ord er det som en gammel kending trænger sig på, nemlig spørgsmålet om religion er roden til alt ondt?

Det er det i hvert fald blevet hævdet mange gange. Og i en undersøgelse i Berlingske for en halv snes siden, mente halvdelen af de adspurgte, at religion gør verden til et dårligere sted.

Men samtidig var der et lidt pudsigt misforhold, fordi lige så mange svarede, at de tror på Gud.

Og kigger man på dagens evangelium, og måske i virkeligheden bare de første 6-7 linjer, for når det der starter med, at Jesus kræver at man skal bryde med alle dem, der står en nær, - ja så hører man jo nærmest ikke alt det der følger efter.

Det krav at vi skal vende ryggen til alle dem vi holder af, virker absurd, ja der er sådan en klam fundamentalisme over det, som vi ellers normalt forbinder med religiøse sekter. Og kigger man isoleret set på sådan et krav, ja, og så er det jo ikke spor mærkeligt, at så mange mennesker finder religion farlig. Det er måske i virkeligheden mere mærkeligt at halvdelen fastholder deres tro på Gud.

Men problemet er jo ikke Biblen i sig selv – hvis vi nu skal blive inden for egne rækker. Ligesom man heller ikke kan finde en pistol eller springkniv skyldig. Det er klart, at det er altid brugen, eller rettere misbrugen, der er problemet.

Og problemet opstår, når man trækker en lige linje fra en løsreven sætning til ens handlinger. Hvis man legitimerer kravet om, at et nyt medlem af sekten skal bryde med nære familiemedlemmer, fordi det står jo lige her.

Eller når man omvendt trækker den lige tråd fra ens holdninger tilbage til biblen, så biblen bruges som en indlysende legalisering af ens handlinger. Det så vi jo faktisk for et par uger siden, hvor den amerikanske præsident fremfører sin politik om lov og orden for dernæst at holde biblen højt op i

vejret. Amen! Han havde Gud på sin side; det er jo et trumfkort som ingen andre kan stikke.

Nu er Biblen jo ikke Guds åbenbarede ufejlbarlige ord, men den er alligevel af sådan en særlig karakter, at der nok altid er en overhængende fare for, at den hives frem som et belejligt værktøj til understøtte egne holdninger eller styrke en magtposition. Og så er det, at det kan blive farligt.

Men op imod sådan en komplet forkert forståelse af biblen, skal I kigge på det billede I har fået. Det er malet af Rembrandt i 1645 og hedder "Den hellige familie", og da jeg så det, tænkte jeg: Rembrandt har altså fat i noget helt vigtigt her.

Som I kan se, sidder Maria med Jesus ved sin fod og Det gamle testamente i sin hånd. Hun har sikkert sat sig til rette for at læse, men hendes blik er vandret væk Skriften og hen på Jesus – hen på Kristus, han som lærte os Guds væsen at kende på en måde som man aldrig ville kunne have beskrevet i en bog.

Andre ville måske sig: Ej rolig nu, det er da bare en nybagt mor, der ikke kan få øjnene væk fra det lille menneske der ligger der – sårbart og fuldstændigt overladt til hendes varetægt.

Jeg tror det er både og. Og jeg vil mene, at vi skal forstå kristendommen i netop den dobbelthed at vi både lever vores liv over for Gud og over for vores medmennesker, som jo ligesom os selv er sårbare fordi vi i hvert et forhold er udleveret til andre.

Og hvad betyder det *så*, når vi hører at vi skal opgive alt vores eget for at høre til ham. Ja det betyder faktisk netop det – at vi skal opgive vores eget, men ikke for at isolere os i andet lille lukket fællesskab.

Faktisk tror jeg at Jesus bruger ret store ord i dag, netop fordi han vil hive os ud af vores små fællesskaber. Ikke fordi der er noget galt i sammenholdet i familien eller den nære relation med gode venner.

Men det må bare heller ikke blive som et afsondret tårn vi kan forskanse os i, som os resten af verden ikke kom os ved.

For vi er også børn af det liv, vi er skabt til, og det kalder på et ansvar fra vores side. Hvor vi nogen gange skal gå i rette med dem, vi egentlig holder mest af. Og hvor vi andre gange må opgive det, vi foretrak. Fordi det der er rigtigt i en given situation kalder os til det.

Kort sagt, i fællesskabet med Gud er det ikke mig, mine lyster og mine holdninger, der er omdrejningspunktet, men Gudselv.

Men det er også her det bliver lidt besværligt.

For Gud er ikke en statisk størrelse. En sikker havn vi kan søge ind i. Han er ikke bare sådan som vi kan finde ham beskrevet i løstre sætninger hist og her i Biblen, og som kan understøtte ens pointe – hvis bare man holder biblen højt nok op i luften.

Fællesskabet med Gud er ikke noget vi kan træde ind, på samme måde som man træder ind i billardlokalet.

Ja vi kan ganske vist træde ind her i kirken. Og her kan vi høre og blive mindet om, at vi hører Gud til, få bekræftet hans løfte om, at han ikke forlader os – heller ikke når der kunne være god grund til det. Men at det tværtimod er netop dér, han giver os del i sit liv, sit eget kød og blod. For det var dét han først og fremmest gjorde for os: nemlig gav afkald på sit for at det skulle komme os til gavn. Det liv, der udsprang af svigt og død og som overtrumfede det ved at sætte Guds kærlighed og tilgivelse i stedet for – det er det liv, vi inviteres til at få del i.

Men jo vel og mærket ikke for at vi skal sidde her i en lukket skare med lækker feel good stemning.

Nej vi kommer her ind med det formål af gå ud igen.

For det er jo derude at fællesskabet mellem Gud og os mennesker er og skal være. På vejene, ved middagsbordet. Det er jo ude i det virkelige liv, at det der var i Guds ånd, nemlig at opsøge og hjælpe det menneske, der havde brug for ham; det er jo derude, det gælder. Og det skal i øvrigt ikke bare skal være i erindring om hvad der var i Guds ånd, men det skal være aktiv nutid – Guds ånd skal virke i os. Også selv om det kræver af os, at vi af og til skal se bort fra vores eget.

For det er os, der er saltet, som Jesus også siger i dag. Og saltets særlige fortrin er jo ikke hvad det i sig selv smager af. Men det er hvad det gør for resten af måltidet, når der kommer salt i maden.

At føre sin egen sag frem med biblen i strakt arm, ja det svarer meget godt til at tage en skefuld salt i munden. Det snører sig ind og lukker sig om sig selv.

Men saltet skal understøtte det, der ikke kommer fra os, men fra Gud. Og det er at han i alt giver afkald på sit for at søge og fastholde os i sit løfte om følgeskab med ham. Derfor

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.